

Danielin kirja - Kahdeksankymmentäkaksi

Profeetallisen arvoituksen avaaminen: Daniel 11:n historian ymmärtäminen ja jokapäiväisen merkitys adventismissa

Jeff Pippenger

2024-02-15

Kun tarkastelemme historiaa vuodesta 1863 aina lopun aikaan vuonna 1989 saakka Hesekielin kahdeksannen luvun neljän kauhistuksen yhteydessä, niiden edustaessa adventismin neljää sukupolvea, käännämme huomiomme siihen tiedon lisääntymiseen, joka avattiin vuonna 1989. Tuo tiedon lisääntyminen koski Danielin yhdennentoista luvun kuutta viimeistä jaetta. Vuonna 1989 pieni sapattitutkistelyryhmämme löysi raamatullisen profetian uudistuslinjat, joihin Future for America usein viittaa ja jotka vahvistavat tapahtumien järjestyksen jokaisessa uudistuslinjassa, mikä puolestaan mahdollistaa sen, että profetian tutkija voi soveltaa myöhäissateen metodologiaa: ”rivi rivin päälle.”

Muutaman vuoden kuluessa (1992) olin kirjoittanut tutkielman, joka käsitteli Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuutta viimeistä jaetta. Tutkielma oli kirjoitettu omaksi tyydytyksekseni, sillä minulla ei ollut kykyä eikä aikomusta saattaa tätä tutkimusta julkiseen levitykseen. Vuoteen 1994 mennessä tutkielma oli päätynyt adventistiseen omavaraisesti toimivaan palvelutyöhön, ja vuonna 1995 tämän palvelutyön julkaisemassa kuukausilehdessä ilmestyi yhdentoista artikkelin sarja, joka käsitteli Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuutta viimeistä jaetta. Profetian Hengen kirjoituksissa on vain muutamia täsmällisiä viittauksia Danielin kirjan yhteenteentoista lukuun, ja niistä kaikkein tärkeimmistä tuli keskeinen perustelu sen sovelluksen pätevyydelle, jonka esitin noiden jakeiden osalta.

”Meillä ei ole aikaa hukattavana. Vaikeat ajat ovat edessämme. Sotahenki kuohuttaa maailmaa. Pian toteutuvat ne ahdistuksen näyt, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdennentoista luvun profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Paljon siitä historiasta, joka on toteutunut tämän profetian täyttymykseksi, toistuu jälleen. Kolmannessakymmenennessä jakeessa puhutaan vallasta, joka ’murheellisena palaa takaisin, [Daniel 11:30–36 lainattu.]’

”Näiden sanojen kuvaamien kaltaiset tapahtumat toteutuvat.” Manuscript Releases, nide 13, s. 394.

Sisar White tekee selväksi, että vuosi 1798 on ”lopun aika”.

”Mutta lopun aikana, sanoo profeetta, ”monet tutkivat sitä, ja ymmärrys lisääntyy.” Daniel 12:4.... Vuodesta 1798 lähtien Danielin kirja on avattu, profetioita koskeva tieto on lisääntynyt, ja monet ovat julistaneet vakavaa sanomaa lähellä olevasta tuomiosta.” Suuri taistelu, 356.

Danielin yhdestoista luvun neljäskymmenes jae alkaa sanoilla: ”Ja lopun aikana.”

Ja lopun aikana etelän kuningas käy hänen kimppuunsa; ja pohjoisen kuningas hyökkää hänen kimppuunsa kuin pyörremyrsky, vaunuin ja ratsumiehin sekä monin laivoin; ja hän tunkeutuu maihin, tulvii niiden yli ja kulkee niiden kautta. Daniel 11:40.

On ilmeistä, jopa ilman profetian Hengen nimenomaista vahvistusta, että neljäskymmenes jae merkitsee vuonna 1798 alkaneen tapahtumasarjan alkua. Nuo tapahtumat johtavat ihmisen armonajan päättymiseen, sillä Danielin kirjan kahdennentoista luvun ensimmäinen jae sanoo: ”Ja siihen aikaan nousee Mikael”, ja sisar White tekee selväksi, että kun Mikael nousee, ihmisen armonaika päättyy.

”Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri ruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana; ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut, aina siihen aikaan asti; ja siihen aikaan sinun kansasi pelastuu, jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi.” Daniel 12:1.

”Kun kolmannen enkelin sanoma päättyy, armo ei enää vetoa maan syyllisten asukkaiden puolesta. Jumalan kansa on suorittanut työnsä. He ovat saaneet ’myöhäissateen’, ’virvoituksen Herran kasvojen edestä’, ja he ovat valmistetut edessään olevaan koetuksen hetkeen. Enkelit kiiruhtavat taivaassa edestakaisin. Eräs maan päältä palaava enkeli ilmoittaa, että hänen työnsä on tehty; viimeinen koetus on tuotu maailman päälle, ja kaikki ne, jotka ovat osoittautuneet uskollisiksi jumalallisille käskyille, ovat saaneet ’elävän Jumalan sinetin’. Silloin Jeesus lakkaa välittämästä ylhäisessä pyhäkössä. Hän kohottaa kätensä ja sanoo suurella äänellä: ’Se on tapahtunut’; ja koko enkelijoukko laskee kruununsa, kun Hän lausuu juhlallisen julistuksen: ’Joka on väärä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, tehköön yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä.’ Ilmestys 22:11. Jokaisen tapaus on ratkaistu elämäksi tai kuolemaksi.” Suuri taistelu, 613.

Danielin kirjan yhdenentoista luvun neljäskymmenes jae alkaa vuodesta 1798, ja jakeessa neljäskymmentäviisi, kun pohjoisen kuningas (paavikunta) tulee loppuunsa eikä hänellä ole auttajaa, ihmiskunnan koetusajaksi päättyy, sillä seuraava jae sanoo: ”Ja siihen aikaan”, yksilöiden siten ”ajan”, jota edellinen jae edustaa, nimittäin Danielin kirjan yhdenentoista luvun neljäskymmentäviides jae. Pohjoisen kuningas (paavikunta) tulee loppuunsa ihmiskunnan koetusajan päättyessä.

Sen tähden Danielin yhdestoista luvun kuuden viimeisen jakeen historia osoittaa tapahtumasarjan, joka alkaa vuonna 1798 ja päättyy ihmiskunnan koetusajan sulkeutuessa. Kun sisar White oli elossa, vuosi 1798 oli ilmeisesti jo hänen menneisyydessään. Kun hän totesi, että ”Danielin yhdentoista luvun profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä”, hän voi viitata ainoastaan historiaan, joka tapahtuu vuoden 1798 jälkeen ja ennen kuin Miikael nousee. Tämän jälkeen hän lausuu nimenomaisesti, että ”suuri osa siitä historiasta, joka on tapahtunut tämän profetian täyttymykseksi, tulee toistumaan”, opastaen siten profetian tutkijaa siihen, että Danielin yhdentoista luvun lopullinen historia, joka ”on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä”, on esikuvallisesti ilmaistu Danielin yhdestoista luvussa esitettyjen muiden historiallisten jaksoiden kautta.

Kun hän ensin korostaa tuota kaikkein tärkeintä profeetallista avainta, hän sitten lainaa jakeet kolmestakymmenestä kolmekymmenenteen kuudenteen ja toteaa: ”Näiden sanojen kuvaamien kaltaisia tapahtumia tulee toteutumaan.” Innoitus antoi avaimen niille profetian tutkijoille, jotka halusivat ymmärtää Danielin yhdentoista luvun lopullisen täyttymyksen. Avain oli se, että Danielin yhdentoista luvun kuuden viimeisen jakeen historia oli rinnakkainen jakeissa kolmekymmentä–kolmekymmentäkuusi esitetyn historian kanssa. Tästä ilmoituksesta saadaan ylen runsaasti valoa, mutta se, mitä tässä on otettava huomioon, on se, että Danielin yhdentoista luvun jakeessa kolmekymmentäyksi ”jokapäiväinen” otetaan pois.

Jotta voitaisiin oikein ymmärtää se historia, joka havainnollistaa niiden tapahtumien sarjan, jotka johtavat ihmiskunnan koetusajan päättymiseen, profetian tutkijalla täytyy olla oikea käsitys ”jokapäiväisestä”. Jos jakeessa kolmekymmentäyksi tarkoitetaan Kristuksen pyhäkköpalveluksen poistamista tai jos siinä tarkoitetaan pakanuuden poistamista, on ehdottoman välttämätöntä ymmärtää tämä, jos tahdot oikein ymmärtää sen rinnakkaishistorian, josta sisar White puhui kirjoittaessaan: ”Näiden sanojen kuvaamien tapahtumien kaltaiset kohtaukset tulevat toteutumaan.”

Tietenkään laodikealainen adventismi ei tunnistanut Danielin kirjan yhdestoista luvun neljänneksikymmenennen jakeen täyttymystä niin, että se olisi yksilöinyt Neuvostoliiton romahtamisen vuonna 1989, mutta jae kuitenkin yksilöi juuri nuo tapahtumat. Niille, jotka halusivat ymmärtää oikein sen tiedon lisääntymisen, joka saapui neljänneksikymmenennen jakeen täyttymyksen myötä vuonna 1989, oikea käsitys ”jokapäiväisestä” tuli silloin nykyiseksi totuudeksi. Kahdenneskymmenennen vuosisadan alkupuolella oikea ymmärrys oli tärkeä, sillä se oli olennainen osa niitä perustavia totuuksia, jotka Herra käytti William Millerin kautta vahvistaakseen.

Mutta kahdenneskymmenennen vuosisadan ensimmäisen puolentoista vuosikymmenen aikana se saatanallinen protestanttinen näkemys, jonka mukaan ”jokapäiväinen” edustaa Kristuksen työtä pyhäkössä, oli vähemmistökanta, eikä ollut aiheellista edes antaa alkaa kiistaa siitä totuudesta, että ”jokapäiväinen” on pakanuuden vertauskuva. Tästä syystä kuulette laodikealaisilta historiallisilta revisionisteilta, että ”jokapäiväisen” aihetta ”ei tule tehdä koetuskysymykseksi” tai että ””jokapäiväisen” aihetta ei tule kiihottaa”. Sen, minkä revisionistit aina jättävät pois johdattaessaan oppimattomia tässä nimenomaisessa keskustelussa, on se täsmennys, jonka innoitus aina liitti tähän aiheeseen. Seuraava katkelma on osoitettu vanhin Haskellille.

Vanhin Haskell johti ”jokapäiväisen” oikean ymmärryksen puolustusta Prescottin ja Daniellsin hyökkäyksiä vastaan kahdella ensimmäisellä vuosikymmenellä kahdenneskymmenennen vuosisadan aikana. Kiinnittäkää tarkka huomio, sillä sisar White ei milloinkaan ilmaise, että Haskellin ymmärrys ”jokapäiväisestä” olisi ollut virheellinen; hän ainoastaan ohjeistaa häntä olemaan sallimatta kiihotuksen jatkua, sillä Herra ei tahtonut tarjota totuuden vihollisille (Prescottille ja Daniellille) jatkuvaa foorumia heidän väärän opetuksensa edistämiseksi. Tässä katkelmassa Haskellia nuhdellaan ”kartasta”, ja kartta, johon viitataan, on vuoden 1843 kartta. Haskell oli kyseisessä kiistassa jäljentänyt vuoden 1843 kartan todistukseksi. Mutta hän ei ainoastaan jäljentänyt sitä, vaan liitti kartan alareunaan sisar Whiten lausunnon, jossa hän sanoo,

että ”vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama eikä sitä tule muuttaa.” Kun luette katkelmaa, laskekaa, kuinka monta kertaa hän sanoo: ”tähän aikaan.”

”Minua on neuvottu sanomaan teille: Älköön Review’ssä esitetkö tällä hetkellä kysymyksiä, jotka ovat omiaan järkyttämään mieliä.... Meillä ei nyt ole aikaa ryhtyä tarpeettomaan kiistelyyn, vaan meidän tulisi vakavasti harkita tarvetta etsiä Herraa sydämen ja elämän todellisen kääntymyksen saamiseksi. Sielun ja mielen pyhityksen saavuttamiseksi tulisi tehdä määrätietoisia ponnistuksia.”

”Minulle on annettu varoituksia sen välttämättömyyden suhteen, että säilytämme yhtenäisen rintaman. Tämä on meille tällä ajalla tärkeä asia. Yksilöinä meidän tulee toimia mitä suurimmalla varovaisuudella.

Kirjoitin vanhin Prescottille sanoen hänelle, että hänen täytyy olla äärimmäisen varovainen, ettei hän esitä Review’ssa aiheita, jotka näyttäisivät osoittavan puutteita meidän menneessä kokemukssamme. Sanoin hänelle, että tämä asia, jossa hän uskoo virheen tapahtuneen, ei ole elintärkeä kysymys, ja että jos sille nyt annettaisiin näkyvä sija, vihollisemme käyttäisivät sitä hyväkseen ja tekisivät karpäsestä härkäsen.

”Sinullekin minä sanon, ettei tätä aihetta [DANIELIN 8. LUVUN ”JATKUVAN” IDENTITEETTIÄ] tule kiihottaa esiin tänä aikana. Ei, veljeni, tunnen, että tässä kokemuksemme kriisivaiheessa sitä kaaviota, jonka olet antanut julkaista uudelleen, ei pitäisi levittää. Olet tehnyt virheen tässä asiassa. Saatana toimii määrätietoisesti saadakseen aikaan kysymyksiä, jotka synnyttävät hämmennystä. On niitä, jotka iloitsisivat nähdessään saarnaajiemme joutuvan ristiriitaan tästä kysymyksestä, ja he tekisivät siitä paljon.”

”Minulle on ilmoitettu, että sen suhteen, mitä tämän kysymyksen kummallakin puolella mahdollisesti voitaisiin sanoa, vaikeneminen tällä hetkellä on kaunopuheisuutta. Saatana tarkkailee tilaisuutta synnyttää jakaantumista johtavien sananpalvelijoidemme keskuudessa. Oli virhe julkaista kaavio, ennen kuin te kaikki voisitte kokoontua yhteen ja päästä asiassa yksimielisyyteen. Ette ole toimineet viisaasti tuodessanne etualalle aiheen, jonka on pakko synnyttää keskustelua ja erilaisten mielipiteiden esilletuomista, sillä jokainen yksityiskohta väännetään ja pakotetaan merkitsemään jotakin sellaista, mikä merkitsee ainoastaan vahinkoa asialle. Meillä on jo kylliksi tekemistä niiden väärin lausuntojen käsittelemisessä, joita ovat esittäneet ne, jotka ovat antaneet näyttöä halukkuudestaan todistaa väärin.” Manuscript Releases, osa 9, 106, 107.

Edellisessä artikkelissa totesimme, että Ellen White sanoi tuomiotunnin huudon esittäjillä olleen oikea käsitys ”jokapäiväisestä” ja että Prescottin ja Daniellsin näkemys, jonka mukaan ”jokapäiväinen” tarkoitti Kristuksen palvelustyötä pyhäkössä, oli lähtöisin Saatanasta. Hän nuhteli Haskellia siitä, että tämä salli kiistan jatkua, mutta ei tämän kannasta siihen totuuteen nähden, mitä ”jokapäiväinen” tarkoittaa. Tuohon aikaan enemmistö uskoi yhä pioneerien käsitykseen ”jokapäiväisestä”, ja mikä vielä tärkeämpää, Danielin kirjan yhdennentoista luvun jae, jonka oli määrä tulla avattavaksi ”lopun aikana” vuonna 1899, oli yhä vuosikymmenten päässä tulevaisuudessa. Tuona aikana (1899) oikean käsityksen merkitys ”jokapäiväisestä” olisi välttämätön. Revisionistit jättävät aina Ellen Whiten täsmennykset, jotka rajoittuivat juuri tuohon

tiettyyn ajanjaksoon, pois tarukokoelmistaan. Laske ajan määrään esiintymät seuraavassa katkelmassa.

”Minulla on sanoja lausuttavana veljille Butler, Loughborough, Haskell, Smith, Gilbert, Daniells, Prescott sekä kaikille niille, jotka ovat toimineet aktiivisesti ajaessaan näkemyksiään Danielin 8. luvun ’jokapäiväisen’ merkityksestä. Tästä ei tule tehdä koetinkysymystä, ja se liikehdintä, joka on seurannut siitä, että sitä on käsitelty sellaisena, on ollut hyvin valitettavaa. Tästä on seurannut hämmennystä, ja muutamien veljiemme mieli on kääntynyt pois siitä harkitsevasta huomiosta, joka olisi tullut antaa sille työlle, jonka Herra on osoittanut tehtäväksi tänä aikana kaupungeissamme. Tämä on ollut mieluista työmme suurelle viholliselle.”

Minulle annettu valo on se, ettei tämän kysymyksen aiheuttaman kiihtymyksen lisäämiseksi tule tehdä mitään. Älköön sitä tuotako esiin puheissamme eikä viivytäkö siinä ikään kuin se olisi suuren tärkeyden asia. Meillä on edessämme suuri työ, eikä meillä ole hetkeäkään hukattavaksi siitä olennaisesta työstä, joka on tehtävä. Rajoittakaamme julkiset ponnistuksemme niiden tärkeiden totuudenlinjojen esittämiseen, joista meillä on selvä valo.

Tahdon kiinnittää huomionne Kristuksen viimeiseen rukoukseen, sellaisena kuin se on tallennettuna Johanneksen evankeliumin 17. luvussa. On monia aiheita, joista voimme puhua,—pyhiä, koettelevia totuuksia, kauniita yksinkertaisuudessaan. Näihin voitte syventyä palavalla vakavuudella. Mutta älköön ”jokapäiväistä”, eikä mitään muutakaan aihetta, joka herättää kiistaa veljien keskuudessa, tuotako esiin tänä aikana; sillä tämä viivyttää ja estää sitä työtä, johon Herra tahtoo veljiemme mielen juuri nyt keskittyvän. Älkäämme nostattako kysymyksiä, jotka paljastavat huomattavan mielipide-eron, vaan tuokaamme sen sijaan Sanasta esiin pyhät totuudet Jumalan lain sitovista vaatimuksista.

”Palvelijoidemme tulisi pyrkiä esittämään totuus mahdollisimman edullisella tavalla. Mikäli mahdollista, puhukoot kaikki samaa. Esitysten olkoot yksinkertaisia ja käsitelköt ne elintärkeitä aiheita, jotka voidaan helposti ymmärtää. Kun kaikki palvelijamme näkevät tarpeelliseksi nöyryyä, silloin Herra voi toimia heidän kanssaan. Meidän on nyt käännettävä uudelleen, jotta Jumalan enkelit voisivat toimia yhdessä kanssamme ja tehdä pyhän vaikutuksen niiden mieleen, joiden hyväksi teemme työtä.

Meidän täytyy liittyä yhteen Kristuksen kaltaisen ykseyden sitein; silloin työmme ei ole turhaa. Vetäkää tasaisin köysin, älkääkä antako riitojen tulla joukkoonne. Ilmaiskaa totuuden yhdistävä voima, ja tämä tekee voimallisen vaikutuksen ihmismieleen. Ykseydessä on voimaa.

”Tämä ei ole aikaa nostaa esiin vähämerkityksisiä erimielisyyden kohtia. Jos jotkut, joilla ei ole vahvaa, elävää yhteyttä Mestariin, paljastavat maailmalle kristillisen kokemuksensa heikkouden, totuuden viholliset, jotka tarkkailevat meitä herkeämättä, käyttävät sitä tarkoin hyväkseen, ja työmme estyy. Viljelköt kaikki sävyisyyttä ja oppikoot Häneltä, joka on sävyisä ja nöyrä sydämeltä.

”Jatkuvan” aiheen ei tulisi synnyttää sellaisia liikkeitä, joita on syntynyt. Sen johdosta, että tämän aiheen ovat käsitelleet miehet kysymyksen kummallakin puolella sillä tavoin kuin ovat, on syntynyt kiistaa ja seurauksena on ollut hämmennystä.

Veli Larry Smithin teko julkaista traktaatti, joka sisälsi hänen veljiensä ja heidän uskonsa tuomitsemista, ei saanut Jumalan hyväksyntää. Ja vanhin Prescottille sanon: Herra ei ole laskenut tätä asiaa koskevaa taakkaa sinun kannettavaksesi.

Minua suretti kuulla, että vanhin Daniells, vaikka tiesi tämän asian herättävän mielipide-eroja johtavien veljiemme keskuudessa, silti painoi tätä asiaa etualalle, niin kuin joissakin paikoissa tehtiin.

”Toisia veljiämme ei ole ohjannut viisaus, eivätkä he ole päättelleet selkeästi syystä seuraukseen ponnistelujensa tuloksista pyrkiessään pitämään yllä näkemyksiään ”jokapäiväisen” tulkinnasta. Niin kauan kuin tästä aiheesta vallitsee nykyinen mielipide-erojen tila, älköön sitä tehtäkö näkyväksi. Lakattakoon kaikesta kiistelystä. Tällaisena aikana vaikeneminen on kaunopuheisuutta.

”Jumalan palvelijoiden velvollisuus tänä aikana on saarnata Sanaa kaupungeissa. Kristus tuli pelastamaan sieluja, ja meidän, Hänen armonsa jakajina, tulee välittää suurten kaupunkien asukkaille tieto Hänen pelastavasta totuudestaan.” Traktaatit, numero 20, 11, 12.

Veli Larry Smith, johon hän viittasi, oli tilanteesta erityisen tuohtunut, sillä kyseessä oli hänen isänsä kirja, Daniel and the Revelation, jonka Prescott ja Daniells halusivat kirjoittaa uudelleen muuttaakseen sen, mitä hän oli kirjoittanut koskien ”jokapäiväistä”. Veli Smith puolusti totuutta ja myös isäänsä. Hän määrittelee kiistan toistuvasti sanoilla ”tällä hetkellä”, ja loppupuolella hän toteaa: ”Niin kauan kuin nykyinen eriävä mielipide tämän aiheen suhteen vallitsee, älköön sitä tehtäkö näkyväksi.” Kaikki adventismin yliopistot, jotka nykyään opettavat ”jokapäiväistä”, opettavat saatanallista näkemystä. On ilmeistä, etteivät olosuhteet nykyään ole samat kuin ne olivat tuolloin.

Adventismin toinen sukupolvi alkoi vuoden 1888 kapinasta, ja spiritualismi vakiintui johtajien keskuudessa. Tuo tila avasi oven suurempien spiritualististen harhojen etenemiselle, joiden oli määrä synnyttää vieraantumisen ja jakautumisen ilmapiiri, kun vastuullisissa asemissa olevat miehet päättivät edistää sitä, mitä he henkilökohtaisesti pitivät totuutena. Miehet, kuten Daniells, Prescott ja Kellogg, tulivat sen historian vertauskuviksi, jossa Hesekiel osoitti, mitä ne seitsemänkymmentä vanhinta, ”Israelin heimon vanhimmat”, ”tekevät pimeässä, kukin kuvakammiossansa? Sillä he sanovat: Herra ei näe meitä.”

Tuossa sukupolvessa vuoden 1888 sanoman sanansaattajat, kumpikin, eksyivät niihin kiistoihin, sekasortoon ja spiritualismiin, jotka valtasivat Hesekielin seitsemänkymmentä vanhinta, jotka olivat kuvanneet epäjumalia temppelin seinille ja mielensä seinille. Terveystyö syrjäytettiin Kelloggin spiritualismin vuoksi, ja silti laodikealaisen adventismin revisionistit johtavat oppimattomat uskomaan, että tuon sukupolven kaaoksesta nousi jonkinlainen voitto. Tuomarien aikana oli rinnakkainen historia, jossa Tuomarien historian yhteenveto sopii tähän ajanjaksoon täydellisesti, sillä Tuomarien kirjan viimeinen jae sanoo:

Siihen aikaan Israelissa ei ollut kuningasta; jokainen teki sitä, mikä hänen omissa silmissään oli oikein. Tuom. 21:25.

Näissä kirjoituksissa osoitamme, miksi Tuomarien kirjan historia vastaa adventismin toisen sukupolven historiaa, mutta on syytä panna merkillä, että tarkasteltaessa laodikealaisen adventismin historiaa helposti saatavilla olevan historiankuvauksen ovat laatineet ne, jotka harjoittavat historiallista revisionismia. Sisaren White ei varmasti tahtonut, että tuon historian aikana kiihotettaisiin keskustelua aiheesta ”the daily”, kun todellisuudessa kyseessä oli pieni vähemmistö miehiä, joiden hän oli sanonut olevan ”taivaasta karkotettujen enkelien” johdattamia, ja joille annettiin julkinen esiintymisfoorumi heidän virheellisten ajatustensa edistämiseksi. Mutta väite, että Sisar White olisi koskaan kannattanut ajatusta, että erehdyksen säilyttäminen olisi hyväksyttävää, on täsmälleen päinvastainen kuin se, mitä hän uskoi.

"Veljet, Kristuksen lähettiläänä minä varoitan teitä varomaan näitä sivukysymyksiä, joiden taipumuksena on kääntää mieli pois totuudesta. Erehdys ei ole koskaan vaaraton. Se ei koskaan pyhitä, vaan tuo aina mukanaan hämmennystä ja eripuraisuutta. Se on aina vaarallinen. Vihollisella on suuri valta mieliin, joita ei ole rukouksen kautta perusteellisesti vahvistettu ja Raamatun totuuteen lujasti perustettu." Testimonies, osa 5, 292.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Meillä ei ole aikaa hukattavana. Vaikeat ajat ovat edessämme. Maailmaa kuohuttaa sodan henki. Pian toteutuvat ne ahdistuksen näyt, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdettätoista lukua koskeva profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Paljon siitä historiasta, joka on tapahtunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan. Kolmannessakymmenennessä jakeessa puhutaan vallasta, joka ”murehtii ja palaa takaisin ja kiivastuu pyhää liittoa vastaan; niin hän tekee; hän palaa takaisin ja tekee liitonrikkojien kanssa yhteistä hanketta. Ja sotajoukot nousevat hänen puoleltaan, ja ne saastuttavat pyhäkön, varustuksen, ja poistavat jokapäiväisen uhrin ja asettavat hävityksen kauhistuksen. Ja ne, jotka tekevät jumalattomasti liittoa vastaan, hän turmelee viekkauksilla; mutta ne kansasta, jotka tuntevat Jumalansa, pysyvät lujina ja tekevät suuria. Ja ymmärtäväiset kansan keskuudessa opettavat monia; kuitenkin he kaatuvat miekkaan ja liekkiin, vankeuteen ja ryöstöön, monina päivinä. Mutta heidän kaatuessaan heitä autetaan vähäisellä avulla; ja monet liittyvät heihin viekkaasti. Ja muutamat ymmärtäväisistä kaatuvat, jotta heitä koeteltaisiin ja puhdistettaisiin ja valkaistaisiin lopun aikaan asti; sillä se tapahtuu vielä määräämisenä. Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja ylentää itsensä yli jokaisen jumalan ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes viha on täyttynyt; sillä mikä on määrätty, se tapahtuu.” Daniel 11:30–36.

”Näiden sanojen kuvaamien kaltaiset tapahtumat toteutuvat. Näemme todisteita siitä, että Saatana saa nopeasti vallan niiden ihmisten mielistä, joilla ei ole Jumalan pelkoa silmiensä edessä. Lukekoon jokainen tämän kirjan profetiat ja ymmärtäköön ne, sillä me olemme nyt astumassa siihen ahdistuksen aikaan, josta on puhuttu:

”Ja siihen aikaan nousee Miikael, se suuri ruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana; ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut, aina siihen aikaan asti; mutta siihen aikaan sinun kansasi pelastuu, jokainen, joka havaitaan kirjaan kirjoitetuksi. Ja monet maan tomussa nukkuvista heräävät, toiset iankaikkiseen elämään ja

toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen. Ja ymmärtäväiset loistavat niin kuin taivaankannen kirkkaus, ja ne, jotka saattavat monet vanhurskauteen, niin kuin tähdet, aina ja iankaikkisesti. Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti; monet tutkivat sitä, ja tieto lisääntyy.’ Daniel 12:1–4.” Käsikirjoitusjulkaisut, numero 13, 394.